

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

*Αργία ή 28η Οκτωβρίου κι' είπαμε ύστρεα από τις παρελάσεις να πάμε καιιά κοντινή έκδρομούλα, να δου με λίγο πράσινο, να τὸ χοροῦν και τὰ παιδιὰ, να γλυτώσουμε μιὰ μέρα και τὸ μαγείρεμα.

Κι' ἀρχίσαμε οἰκωγενειακὸ συμβούλιο κι' ἀρχίσαμε ψάξιμο τὰ περίχωρα τῆς Λευκωσίας. Καὶ πήγαινε μία ἢ ὦρα σχεδὸν και δὲν καταλήγαμε πουθενά. Τότε συνειδητοποιήσαμε πόση φτώχεια μᾶς διακατέχει ἀπὸ πλευρᾶς λαϊκῶν κέντρων καλόγουστων, εὐχάριστων, μέσα σ' ἓνα περιβάλλον ὁμορφο.

Τὰ παιδιὰ ἀρχίσαν να πεινοῦν και βιαστικὰ βιαστικὰ πήραμε τὸ δρόμο πρὸς τὴν Κερύνεια — γνωστὸ και σίγουρο δραμολόγιο. Ἀποφασίσαμε να τὸ ρίξουμε πρὸς τὴ μεριά τοῦ βουνοῦ, γιατί είπαμε φτάνει πιά θάλασσα. Καταλήξαφε σὲ ἀπόκεντρο κέντρο. Σὰν τ' ἀνιχνευτικὰ σκυλιὰ σὲ μέρα κυνηγίου ἀσχίσαμε να τὸ ψάχνουμε. Προσπαθούσαμε, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν ὄγκο τοῦ μπετόν, ν' ἀνακαλύψουμε ἔστω και μιὰ γονίτσα ὁμορφη. Καρέκλες και τραπέζια πλαστικά, γυμνά, τοῖχοι γυμνοί, μιὰ αἰθουσα βρώμικη ποῦ ἔμοιαζε, μάλλον με γκαράζ παρὰ μ' ἐστιατόριο.

—Τέλος πάντων, λέμε, ἴσως τουλάχιστο να ὑπάρχει καλὸ φαί. Μεζέδες. Ζήτησαν τὰ παιδιὰ και ξεχύθηκαν εὐτυχισμένα ἔξω, στὰ δέντρα.

Κι' ἦρθαν οἱ μεζέδες, ἐλιές τσακιστές (καλὰ ποῦ ὑπῆρχαν κι' αὐτές) μουρταδέλλα ποῦ μύριζε ἔντονα χαλασιμένο ἀλλαντικὸ, ἀγγουρκι κοιμένο ἀπὸ προχθές, γιαούρτι ἀπὸ πιᾶτο χρησιμοποιημένο και... 2 πηρούνια. Ἄ, ναὶ ἔβρασσα και μιὰ σαλάτα με... σπορέλαιο.

*Ἀλληλοκοιταχθήκαμε και μᾶς κόπηκε ἀμέσως ἡ ὄρεξη.

Βιαστήκαμε να πληρώσουμε και να φύγουμε... μ' ἐλαφρὸ στομάχι. Λέμε, στὴν ἐπιστροφή ἄς πάμε τουλάχιστον για μιὰ βόλτα μέσα στὸ δάσος, να μυρίσουμε σκοῖνο και πεύκο. Καὶ σταματήσαμε τ' αὐτοκίνητο σ' ἓνα δρομάκι πρὸς τὸ δάσος τῆς Μύρτου.

Κι' ἀρχίσαμε τὸ περπάτημα, ἀνύποπτοι, κάνοντας βαθειές εἰσπνοές.

—Ὁ ἀέρας μᾶς φάνηκε κάπως περίεργος. Οὔτε σκοῖνος, οὔτε πεύκο. Στὴ στροφή ἀνακαλύψαμε τὴν αἰτία: Εἶχαμε πέσει σ' ἓνα σκουπιδότοπο! Μάλιστα ὅποια ἀπὸ σᾶς δὲν με πιστεύει ἄς κάνει μιὰ βόλτα ὡς ἐκεῖ. Τὸ δάσος, πλάι σ' ἓνα ξερὸ ποτάμι και μάλιστα δυὸ θήματα ἀπὸ τὸν κύριο δρόμο και τὴ θάλασσα, ἔχει μετατραπεί σὲ χωρο ἀπορριμάτων, ποῦ φαίνεται τὰ ρίχνουν ἀπ' τὰ γύρω χωριά. Χαρτιά, κονσερβοκούτια, σκουπίδια ὄλων τῶν εἰδῶν και... τὸ ἀποκορύφωμα... ἓνα ὀλόκληρο βόδι, σκοτωμένο κι' ἐκτεθειμένο στὸν ἥλιο, σὲ κατάσταση ἀποσύνθεσης.

Μπορεῖτε να με καταλάβετε τώρα γιατί τὸ σπίτι μας μᾶς φάνηκε ἐπίγειός παρὰδεισος και γιατί τὰ παιδιὰ φάγανε με τόσο ὄρεξη τὸ ψωμοτύρι ποῦ τοὺς ἔδωσα. Μόνο για ἓνα πράγμα ἀναρωτιέμαι: Ποῦ πάει ἡ μέριμνα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, για τὴν ὅποια λέμε τόσα και τόσα; Λεῖπει τὸ καλὸ γούστο στὰ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα. Ἄς σεβαστοῦμε τουλάχιστο τὴ σοφία, τὴν ὁμορφιά τῆς φύσης!